

Sygn. akt: X C 1077/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Maria Żuchowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Jakubowska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa e. (...) w W.

przeciwko T. M.

o zapłatę

orzeka:

I. oddala powództwo,

II. kosztami procesu poniesionymi przez powoda obciąża powoda.

Sygn. akt X C 1077/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14.10.2015 r. powodowy e. (...) w W. domagał się zasądzenia w postępowaniu upominawczym na jego rzecz od pozwanego T. M. kwoty 3015,09 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Strona powodowa wyjaśniła, że dochodzi roszczeń z tytułu umowy zawartej między pozwanego a P4 sp. z o.o. z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz dostępu do Internetu. Wierzytelność została nabyta przez (...) SA, który następnie przelał ją na powoda.

Nakazem zapłaty wydanym dnia 19.10.2015 r. w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądził kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wskazany nakaz zapłaty został zaskarżony przez pozwanego w całości, który podniósł zarzut przedawnienia oraz nieistnienia roszczenia oraz wniósł o przekazanie sprawy według właściwości do Sądu Rejonowego w Toruniu.

Po przekazaniu sprawy do tegoż Sądu i doręczeniu stronie powodowej odpisu sprzeciwu wraz ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do treści sprzeciwu, strona powodowa nie ustosunkowała się do podniesionych zarzutów ani nie przedłożyła żadnych dodatkowych dokumentów na poparcie twierdzeń pozwu.

Na rozprawie w dniu 10.10.2016r. pełnomocnik powoda nie stawił się, pozwany podtrzymał podniesione zarzuty.

Sąd ustalił, co następuje:

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 października 2012 r. wierzytelności (...) w W. zostały nabyte przez (...) SA we W..

Dowody:

Umowa przelewu wierzytelności z 2012r. – k. 12

W dniu 12.10.2012r. (...) SA wystawił zawiadomienie o przelewie na swoją rzecz wierzytelności od spółki P4 sp z o.o. w W. przysługującej wobec pozwanego.

Dowód: zawiadomienie o przelewie - k. 5

W dniu 12.10.2015r. e. (...) (...) wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, z którego wynikało, iż nabył wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy telekom, przy czym wysokość zobowiązania została określona na kwotę 3015,09 zł w tym kwota 1092,94 zł tytułem kapitału, (...),51 tytułem odsetek, 776,64 zł tytułem kosztów:

Dowód: wyciąg z ksiąg funduszu – k. 4

Sąd zważył, co następuje:

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczył zasadności dochodzonego roszczenia wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu nieistnienia roszczenia i zarzutu przedawnienia,

Stan faktyczny ustalony został na podstawie dokumentów, które zasługiwały na walor wiarygodności, gdyż ich rzetelność i autentyczność nie zostały w toku procesu podważone.

Rozważenia w pierwszej kolejności wymaga podniesiony zarzut nieistnienia roszczenia. Nie ulega wątpliwości, że dłużnik przelanej wierzytelności może przeciwko jej nabywcy podnieść zarzut nieistnienia wierzytelności objętej przelewem wskutek tego,

że nigdy nie powstała (art. 513 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Ze względu na zakwestionowanie przez pozwanego istnienia wierzytelności, strona powodowa powinna wykazać wystąpienie zdarzeń skutkujących powstaniem dochodzonych pozewem roszczeń. Powodowy Fundusz nie podjął jednak nawet próby wykazania tych okoliczności, ograniczając się (poza przedłożeniem zawiadomienia o przelewie wierzytelności sporządzonego przez (...) SA w 2012r.) do powołania na wyciąg z prowadzonych przez siebie ksiąg rachunkowych. Zgodnie z art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach sekurytyzacyjnych (Dz.U. nr 146, poz. 1546 ze zm.), księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Po pierwsze jednak, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10 (OTK-A 2011, nr 6, poz. 53), przepis ten, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Po drugie, zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Pozbawienie

art. 194 ust. 1 ustawy domniemania konstytucyjności i pozbawienie wyciągów z ksiąg funduszu mocy dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym skutkuje niedopuszczalnością traktowania takiego wyciągu za dowód

istnienia wierzytelności nabytej przez taki fundusz o mocy dokumentu urzędowego i nakłada na fundusz ciężar wykazania istnienia tej wierzytelności przy użyciu innych adekwatnych środków dowodowych. Strona powodowa w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła natomiast z inicjatywą dowodową w tym zakresie. W rezultacie, zarzut niewykazania dochodzonych roszczeń okazał się zatem trafny. Po podniesieniu zarzutu nieistnienia roszczenia, strona powodowa nie przedłożyła ani jednego dokumentu na poparcie twierdzeń pozwu i to zarówno na okoliczność pierwotnej umowy, która miała być źródłem zobowiązania, ani na okoliczność nabycia wierzytelności przez powoda.

Wobec zasadności podniesionego zarzutu nieistnienia roszczenia, bezprzedmiotowe było badanie zarzutu przedawnienia roszczenia.

Z podanych względów, na podstawie art. art. 6 k.c., powództwo należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwany wygrał proces w całości, nie ponosząc żadnych kosztów procesu. Sąd ustalił zatem, że koszty procesu ponosi strona powodowa.